

Стареца изкриви лице отъ мъжа:

— Стига, Параскево... далъ ти Господъ и на тебе доволно... Стига, господинъ сждия!...

Фелдшера приближи, помогна му да подпише, подписаха и свидетелитѣ, и церемонията свърши.

Когато излѣзоха вънъ, нощта отдавна вече бѣ настъпила — ласкаво-спокойна лѣтна нощъ. Хората се прѣснаха по къщата си, шумоветѣ глѣхнѣха, топѣха се въ топлия мракъ. Тукъ-тамъ трупояхъ спънати добитѣци, презъ нѣкоя отворена порта се виждаше пламтящо огнище и сѣнки, които мърдаха около него. Отнѣкъде идѣше дѣхъ на прѣсно окосено сѣно. Къмъ станцията изпищѣ влакъ, затрака, протѣтна и дълго заглѣхваше въ далечината.

Сждията отиде въ кръчмата на Щерю. Двама-трима селяни смучеха ракия въ малки шишенца. Кръчмаря, дребенъ, сухъ, съ изрусѣли клепачи, избърса една отъ маситѣ, припече малко пастърма, и седна да прави компания на сждията. Чукнаха се, черпиха се съ кафе, и сетне, съ свещъ въ ржка поведе момъка въ заднята стая, опредѣлена за пѣтници. Гостътъ огледа леглото, тън-